

เทศน์อบรมคณะครูและนักเรียนโรงเรียนอุตรพิทยานุกูล

ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

นอนฟังเทศน์

ผู้กำกับ เขาถามปัญหาขอร้องหนึ่งครับ ลูกศิษย์ได้รับฟังธรรมะทางสถานีวิทยูเสียงธรรมเพื่อประชาชน มีบางท่านอยากจะฟังตลอดไปทั้งวันทั้งคืน เลยฟังธรรมะในอิริยาบถนอน ไม่ทราบว่าจะเป็นการสมควรหรือไม่ เพราะมีครูบาอาจารย์บางท่านบอกว่าการนอนฟังธรรมเป็นการไม่สมควร ไม่เคารพธรรม ตายแล้วจะไปเกิดเป็นงู เลยทำให้ลูกศิษย์ไม่สบายใจ กราบเรียนขอเมตตาถามหลวงตาครับ

หลวงตา ที่นอนฟังธรรมะนี้ก็ถูก มันถูกคนละชั้นของธรรม ชั้นของธรรมที่ว่านอนฟังก็ได้ นี่มันเป็นธรรมตลอดเวลา อิริยาบถไหนเป็นธรรมทั้งนั้น ๆ อยู่ท่าไหนเป็นธรรมหมด นี่นอนฟังก็ได้ ยืนฟังก็ได้ ถ่ายมูตรถ่ายอุจจาระก็ได้ ได้หมด เข้าใจไหม มีอีกชั้นหนึ่งที่ว่าฟังเทศน์ ครูบาอาจารย์ท่านตั้งหน้าตั้งตาเทศน์ให้ฟัง เราไปนอนเอกเขนกอยู่หน้านี้ ถ้าเป็นหลวงตาบัวเอานี้ฟาดเลย ไม่ทราบว่าจะควรหรือไม่ควร เข้าใจกันแล้วหรือ (เรื่องเกิดเป็นงูว่าไงครับ เขาบอกอาจารย์บางท่านบอกการนอนฟังธรรมะไม่สมควร) อ้าว ก็พูดแล้วตะกั๊นมันเป็นชั้น ๆ ยังพูดแล้วไม่ใช่หรือ ถึงขั้นที่ว่าเป็นธรรมตลอดนั้น ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน เป็นงูเป็นช้างเป็นม้าอะไรก็เถอะเป็นธรรมทั้งนั้น กิริยาเป็นอะไรก็ตาม สำคัญอยู่ที่จิตเป็นธรรมล้วน ๆ ถึงขั้นนี้แล้วเป็นธรรม เป็นธรรมล้วน ๆ แล้วนี่อยู่ท่าไหนเป็นธรรมทั้งนั้น

ที่ว่าอย่าไปนอนฟังเดี่ยวเป็นงูนะ ก็จริง ๆ ทั้งหลายเขามาฟังเทศน์นั่งด้วยความเคารพ ผู้เทศน์ก็เทศน์ด้วยความเคารพธรรม ผู้ฟังก็ฟังด้วยความเคารพธรรม แล้วอยู่ ๆ มีคนมานอนเอกเขนกอยู่หน้าเวลาเทศน์ เป็นยังไงจะเป็นบาปหรือไม่เป็นบาป ถ้าเป็นหลวงตาบัวกำลังเทศน์นี่เอานี้ปาเลย เข้าใจไหม ไม่ทราบบาปหรือไม่บาป ไม่ต้องถามกัน อย่างนี้ก็เข้าใจกันแล้วใช่ไหม มันควรหรือไม่ควรพิจารณามันก็รู้อเอง ถ้าถึงชั้นธรรมที่ควรตลอดเวลาแล้วควร นั้นเป็นอย่างนั้น เป็นบางกาล มี แล้วมีอะไรอีก

กลางคืนนอนฟังก็ได้ทั้งนั้น ฟังธรรมจะเป็นอะไรไปไม่เสียความเคารพอะไร (เรื่องฟังธรรมก็พอเข้าใจแล้ว ทีนี้เขาบอกว่าเวลาสวดมนต์นอนสวดได้ไหมครับ) ถ้างงจิตใจได้พอกับธรรมแล้วเป็นธรรมทั้งนั้น เข้าใจหรือเปล่า ให้เข้าใจตรงนี้ซิ มันเป็นชั้น ๆ เป็นชั้นของธรรม เวลาปฏิบัติเข้าไปมันซึมเข้าหากัน มันหากู้จักความเหมาะสมเองอยู่

ในนั้นเสร็จ เราก็เคยพูดไม่ใช่หรือที่ว่า เรียนหนังสือไป ๆ เรื่องบาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพาน พระพุทธเจ้าท่านบอกว่ามี แต่เราว่ามีหรือไม่มีน้ำ เห็นไหมล่ะ นั่นละคนเก่า หัวใจดวงเก่า เวลาเรียนหนังสือไปเอาถึงนิพพานเลยเถียว

บาป บุญ นรก สวรรค์ เชื่อ ตัวหลักใหญ่นั้นเชื่อ ๆ ส่วนย่อยที่กิเลสมันมาขอแบ่ง สันปันส่วนไปกินแล้ว บาป บุญ นรก สวรรค์ มีหรือไม่มีน้ำ นี่ส่วนย่อยเข้าใจไหม มันมา แบ่งไปกิน ส่วนใหญ่ของเราเชื่อแล้ว จนกระทั่งถึงนิพพานที่นี้ พอถึงนิพพาน อ่านไปถึง นิพพาน เอ นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ ส่วนใหญ่เชื่อแล้ว่านิพพานมี ส่วนย่อยมันไปแบ่ง กิน ว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำ นี่เวลาเรียนเป็นอย่างนี้ เวลาออกปฏิบัติที่นี้ เอาคนเก่านี้ แหละ ว่านิพพานมีหรือไม่มี เอาตรงนั้นเลย เวลาปฏิบัติเข้าไป ๆ จิตมันหมุนเข้า ๆ ที่นี้ พอหมุนเข้าไปจริง ๆ แล้วเข้าถึงชั้นละที่นี้ ถึงชั้นนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ นี่หมายถึงว่า ความเห็นโทษกับความเห็นคุณมีน้ำหนักเท่ากัน บีนใหญ่เลย ไม้รู้จักกลับจักนอน สุด ท้ายต้องร้องเอาไว้ ๆ คำว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำหายแล้วนะ มีแต่นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ

เวลาอ่านไปว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำ พอปฏิบัติเข้าไป ๆ สุดท้ายก็นิพพานอยู่ชั่ว เอี่ยม ๆ หมุนตลอดเลย จนกระทั่งฝั่งเข้าถึงนั้น นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ เคย เข้าใจไหมที่ นี้ นิพพานมีหรือไม่มีน้ำเลยเฉย หัวใจดวงเก่านี้แหละ มันเป็นชั้น ๆ นิพพานมีหรือไม่มี ส่วนใหญ่จิตมันเชื่อแล้ว ส่วนย่อยมันมาแบ่งไปกินว่านิพพานไม่มี มันแบ่ง ที่นี้เวลาเข้า ใกล้เคียงติดพันเข้าจริง ๆ นิพพานเลยกลายเป็นอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ สุดท้ายฝั่งเลย นิพพานมี หรือไม่มีน้ำเลยหายสงสัย เป็นอย่างนั้นจิตดวงนี้แหละ

(หลวงตาวานิพพานมีก็เชื่อ แต่จะมีจริงไหมน้อ จนได้ไปเจอหลวงปู่มั่นจึงหาย สงสัย) อันนี้หมด เชื่อหลวงปู่มั่นก็เรียกว่าเต็มที่แล้วในจิตของเราที่เป็นปุถุชนนะ เชื่อ เต็มที่ พอปฏิบัติไป ๆ ธรรมละเอียดเข้าไป ๆ ยังหนักเข้าไปอีกจนกระทั่งนิพพานอยู่ชั่ว เอี่ยม ๆ จะว่ามีหรือไม่มีก็ตามแต่นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม หมุนตลอด เป็นอย่างนั้นละ จน ผางถึงนิพพานเสียเลย ที่นี้มีหรือไม่มีหมดปัญหา แน่เป็นอย่างนั้น เราเอาหัวใจเรา นี้ เองออกพูดมันถึงชัดเจน เราเป็นเอง อยู่ชั้นใดตอนใดมันอยู่ในใจของเรา เราตัวเองเห็น เองเป็นลำดับลำดับ เราที่พูดถูกต้องละซี

แต่ก่อนว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำ ส่วนใหญ่เราเชื่อ บาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพาน มี แต่ส่วนย่อยกิเลสมันแบ่งสันปันส่วนให้สงสัย บาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพาน มีหรือไม่มีน้ำ นี่มันแบ่งกิน พอออกไปปฏิบัติ ปฏิบัติหนักเข้า ๆ เลยกลายเป็น ว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ บีนใส ๆ มีหรือไม่มีนิพพาน ทำไมจึงกลายเป็นอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ มันเป็นของมันเอง ผางชั้นนี้เลยหมด นิพพานมีหรือไม่มีหมด เป็นอย่างนั้นนะ เป็น

ชั้น ๆ นะจิต เรื่องธรรมท่านเป็นธรรม อยู่ยังงี้ก็เป็นธรรม เราจะหาแต่สมมุติชั้นหยาบ ชั้นละเอียดเอาเข้ามาบรกันไม่ได้ ชั้นใดให้เป็นชั้นนั้นของธรรม

ชั้นที่เป็นธรรมล้วน ๆ แล้วอยู่ไหนเป็นธรรม ไม่เสียความเคารพ แน่ เช่นอย่างนอนฟังเทศน์ นั่งฟังเทศน์อะไร พิจารณาโดยอรรถโดยธรรม อยู่ไหนเป็นธรรมหมด แน่ถ้าถึงชั้นธรรมแล้ว มันเป็นชั้นเป็นตอนไปนะ ฟังทำไหนก็ฟังเถอะนะ ฟังเสียงธรรม ไม่มีคำว่าเสียผลเสียประโยชน์ จะฟังเสียงในอิริยาบถได้ยินเดินนั่งนอนเป็นธรรมทั้งนั้น ที่นี้การสร้างบาปก็อีกเหมือนกัน ยืนเดินนั่งนอนสร้างบาปเป็นบาปด้วยกันทั้งนั้น ไม่ได้ผิดกัน ชั้นอยู่กับผู้ทำคือใจออกมาปั๊บ ๆ ออกมาทางบาปเป็นบาป ออกมาทางบุญเป็นบุญ ไม่ได้คำนึงว่าควรหรือไม่ควร มันออกเป็นสัดเป็นส่วน คือออกทางบาปเป็นบาป ออกทางบุญเป็นบุญ เต็มสัดเต็มส่วนของตนทันที ๆ สำคัญอยู่ที่ใจ

โอ๊ย โลกมองข้ามใจ ไม่มีใครว่างั้นเลย โลกนี้ไม่มีใครที่จะมองเห็นว่าใจเป็นของสำคัญ มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวชั้นเริ่มแรก ศาสนาใดก็ไม่สอนลงที่ใจว่าเป็นของสำคัญ พุทธศาสนาเท่านั้นสอน ชั้นต้นก็ มโนปุพฺพคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยาคิตเป็นใหญ่ จิตเป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วยใจ ทุกอย่างรวมอยู่ที่ใจเป็นมหาเหตุทั้งนั้น นั้นพระพุทธเจ้า เวลาปฏิบัติเข้าไปนี้ มหาเหตุมันมีทั้งธรรมทั้งกิเลสอยู่ในใจหมด จ่อเข้าไปนั้นปั๊บก็เจอทั้งสอง นั้นละมหาเหตุ

โลกนี้เขาไม่ได้มองดูใจ เพราะฉะนั้นจะเรียกว่าโลกมีดบอดก็ไม่ผิด หัวใจอยู่กับตัว ครองร่างตัวอยู่ยังไม่เห็นว่าใจเป็นยังงี้บ้าง นี่มันพิลึกกะเลยเหมาหมดทั้งตัวนี้ว่าเป็นเรา ความรู้ทั้งหมดนี้ก็เป็นเรา เป็นเราเสียทั้งหมด ที่นี้ใจซึ่งเป็นแกนนำอยู่ภายในร่างกายนั้นไม่ทราบเป็นยังงี้เลยไม่สนใจ ไม่รู้นะ พระพุทธเจ้ามารู้ได้ยังงี้ ตรัสรู้ผางขึ้นมา นั้น พอผางขึ้นมาใจเลิศที่นี้ ชั้นผางไม่ต้องถามใครละ ผางขึ้นมาเลย ใจเลิศ ยกมโนปุพฺพคมา ธมฺมา ไปเลย อะไร ๆ ก็ตามรวมลงที่ใจหมด ดีชั่วใจจะเป็นผู้ก่อเหตุว่าลงตรงนั้น เราจึงขึ้นวิญญูพุทธศาสนา เพราะเราได้ผ่านด้วยตัวเอง ตั้งแต่เริ่มนิพพานมีหรือไม่มีน้ำ

จิตใจก็มุ่งจะไปนิพพานอยู่แล้วนะ มันยังว่ามีหรือไม่มีน้ำ แน่ฟังซิ ส่วนย่อยมันแบ่งเอา มันไปแบ่งกินกิเลสแบ่ง จนกระทั่งหมดสุดวิสัยกิเลสมันแบ่งไม่ได้ ผางเข้านิพพานแล้ว นิพพานมีหรือไม่มีน้ำเลยหายสงสัย นั้นเป็นตัวกิเลสเป็นตัวมัวหมอง เป็นตัวอุปสรรคกีดกันทางเดินไม่ให้สะดวก พอว่าจะไปจริง ๆ กลัวว่านิพพานไม่มี แน่ นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ นี่มันก็ขาดกำลังไปแล้ว พอว่านิพพานมีหรือว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ด้วยภาคปฏิบัติในธรรมชั้นสูง ธรรมชั้นสูงนี้นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมนะ มันหากเป็น

ของมันเอง บีนตลอด ๆ เหมือนว่าอยู่ชั่วเอี่ยม หวดหวัด ๆ จับผิดจับถูกมันก็บีนใหญ่ละ
ซี ผางขึ้นนี่นิพพานมีหรือไม่มี หมดปัญหา นั้น

(คำว่านิพพานหมายความว่าอะไรครับ) หมายความว่านอนหลับไม่ตื่น นอนจน
กระทั่งตายก็เรียกว่าดับ นิพพานแปลว่าดับ เข้าใจไหม บรรดาสมมุติทั้งหมดดับสนิทไม่
มีอะไรเหลือถึงเรียกว่า นิพพาน แปลว่าดับสนิท บรรดาสมมุติทั้งหมดดับสนิทไม่มี
อะไรเหลือ อันนั้นเหนือสมมุติ เรียกว่านิพพาน เข้าใจแล้วนะ พวกเรานั้นมีแต่นิพพาน
บนเสื่อบนหมอน แล้วจะมาถามนิพพานของพระพุทธเจ้านี้มันก็ลำบากอยู่นะ นิพพาน
ของพระพุทธเจ้า นิพพานของพระอรหันต์ ไม่ใช่นิพพานเสื่อหมอนเหมือนพวกเรา ไป
ที่ไหนดาตาศมีแต่นิพพานเต็ม อู๊ย ทุกข์ นิพพานของโลกหุหนวกตาบอดมีแต่เสื่อแต่
หมอนเต็มไปหมดเลย นิพพานของพระพุทธเจ้านี้จำตลอด แม้แต่นอนอยู่บนเสื่อบน
หมอนก็จำอยู่ในนั้น ยืนเดินนั่งนอนจำตลอดเวลา ชื่อว่านิพพานเที่ยง คือไม่มีคำว่า
เปลี่ยนแปลงไปไหนเลย ท่านเรียกว่าเที่ยง กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ความแปรปรวน
ต่าง ๆ นี้ไม่มีในพระนิพพาน จึงว่าไตรลักษณ์คือทางเดินเพื่อพระนิพพาน

ที่นี้ไปคว้าเอามาว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หรือ อตตตา เหล่านี้มาขวางพระ
นิพพานละซี บางคนก็ว่านิพพานเป็นอนัตตา บางคนว่าเป็นอัตตา นี่ไปเอาทางเดินเพื่อ
พระนิพพานมาเป็นนิพพาน มันก็เถียงกันวันยังค่ำ นั้นเห็นไหมตอบ มีอยู่นั้น ตั้งแต่นั้น
มาไม่มีใครสวนมาอีกถามมาอีก เจียบเลย เห็นไหม ถอดออกจากหัวใจตอบนี้ นิพพาน
คือนิพพาน เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ บอกไว้แล้วนั้น อนัตตาก็ดี อัตตาก็ดี เป็นทางก้าวเดิน
เพื่อพระนิพพาน ไม่ใช่พระนิพพาน ผู้จะก้าวเดินเพื่อพระนิพพานต้องเดินตามอัตตา
และอนัตตานี้ เป็นทางเดินก้าวไป จนกระทั่งพ้นนี้แล้ว หลุดพ้นไปแล้ว เป็นอีกฝั่งหนึ่ง
แล้ว นั่นคือพระนิพพาน บอกไว้แล้วนั้น นี่ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดนะ ใครจะเถียง
ไปไหนก็เถียงไปซี

เราพูดจริง ๆ มันเป็นอย่างนั้นก็ให้ว่ายังไง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสงสัย ตอบ
อย่างอาจหาญชาญชัยตามหลักความเป็นจริงที่มีอยู่ในหัวใจเต็มส่วน ไม่สงสัยในการ
ตอบ ที่ว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำ คือมันยังไม่เห็นนิพพาน พอไปเห็นแล้วมันจะเป็นบ้า
อะไร นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ ขึ้นมาถึงบนบ้านแล้วยังลงไปคลำบันได มีหรือไม่มีน้ำ อยู่
นิพพานแล้ว ยังว่าบันไดขึ้นนิพพานมีหรือไม่มีน้ำ เพราะเหตุไร นั้น คือการก้าวเดินเพื่อ
ถึงพระนิพพานต้องมีบันไดมีทางเดินไป ทางเดินคือบารมีของเราที่สร้างมามากน้อย
เป็นสายทางเดินก้าวเดิน ส่ง ๆ จนถึงนิพพานแล้ว บาปก็ดี บุญก็ดี ปล่อยวางโดย
ประการทั้งปวง เพราะเป็นสมมุติทั้งหมด ทั้งสองอย่างนี้เป็นสมมุติทั้งหมด อันนั้นผ่าน

สมมุติไปแล้วเป็นวิมุตติ

ท่านจึงว่า ปุญญาปาปพหิณบุคคล เป็นผู้มีบุญและบาปอันละเอียดได้แล้ว นิพพาน ละหมดทั้งบุญและบาป ไม่เอาทั้งนั้น นี่เป็นสมมุติทั้งหมด พวกเราเข้าใจ การพูดทั้งนี้เรา ไม่ได้สงสัยอะไรเลยนะ เพราะฉะนั้นเราจนจะตายยิ่งเร่งธรรมะขึ้นมา จะว่าอาจหาญ หรือมันก็เลยเสีย มันไม่มีอะไรที่จะว่าอาจหาญ มันเลยไปหมด ความจริงเต็มหัวใจพูด ได้เต็มสัดเต็มส่วน อย่างเขามาถามว่านิพพานเป็นอัตตาหรืออนัตตา นั้นตอบผางมา เลยเขียว ที่อยู่เชื่อนภุมิพล พอดตอบตอนเช้าหลังจั่งหันแล้ว พอบ่ายเขาก็ออกทางวิฑู ออกทางวิฑูลิ้นไปหลายวันนะ ตั้งแต่นั้นมาเสียบ นิพพานเป็นอัตตาหรือเป็นอนัตตา เสียบไปหมดเลย คำพูดอันนี้ละออก ตั้งแต่นั้นมาไม่ได้ยินอีกเลย ก็เราถอดความจริง ออกไป

บ้านนี้เรือนนี้ นี่บันได จะมาเอาบันไดกับบ้านกับเรือนเป็นอันเดียวกันได้อย่างไร บ้านเป็นบ้าน เรือนเป็นเรือน บันไดเป็นบันได อยู่ด้วยกันมันก็ต่างกันอยู่ นั้นบันไดขึ้น นี่ศาลา มันก็เห็นชัด ๆ ในหัวใจนี้มันผ่านไปหมดแล้วก็รู้ ถ้ารู้ภายในจิตใจแล้วมันไม่ได้ถามใครนะ ดังเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง สำนวนโวหารที่เราเทศน์เราพูดทุกวันนี้ เป็นสำนวนโวหารใหม่จากภาคปฏิบัติที่เป็นธรรมล้วน ๆ เกิดภายในจิต นำออกจากจิต มาเทศน์ ไม่ได้เหมือนแต่ก่อนที่เอาจากความจดความจำตามคัมภีร์โบราณ เทศนาว่า การไปไม่ว่าท่านว่าเรา พระทั่วประเทศไทยหรือที่ไหนก็ตาม ท่านต้องเทศน์แบบเดียวกัน เทศน์ตามตำรับตำรา ท่านอย่างไรก็ว่าไปตามนั้น เจ้าของยังไม่เห็นว่าบาป บุญ นรก สวรรค์เป็นอย่างไร เจ้าของไม่เห็น อ่านแต่ในตำราก็ลืบลำไปธรรมดา ๆ

เพราะฉะนั้นการเทศน์ผู้เทศน์ก็ได้แน่นอน ไม่ได้จริงจัง ไม่ได้รู้ได้เห็นจริงตาม ตำราที่ท่านสอนไว้ เป็นคนคลั่งกิเลส ที่นี้เวลาอ่านไป ๆ ท่านว่าอย่างไรก็ว่าไปนั้น ที่นี้ เทศน์ก็เทศน์ไปตามนั้น เจ้าของก็ไม่รู้ว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพานเป็นอย่างไร ไม่รู้ ตำราท่านบอกตามความจริงแต่ใจเราปลอม มันก็ไปแทรกอยู่ในนั้น แล้วสุดท้าย นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ นั่นเห็นไหม นี่ละเป็นอย่างนี้จิตใจที่จอมปลอม นี่เป็นภาคปริยัตินะ

ที่นี้เวลาเทศน์ไม่ว่าท่านว่าเราจะเทศน์แบบเดียวกันหมด ไม่มีใครบังคับใคร เพราะตำราบังคับอยู่แล้ว เทศน์ไปตามตำรา ถ้ามีคนมาถามแล้วทำไมถึงเทศน์อย่างนั้น ละ หลบปั๊บเลย ก็ตำราว่าอย่างนั้น เอาตำรามาบังไว้เสีย หลบรอดตัวไปได้ เข้าใจว่ารอด ตัวไปได้ มันไม่ไ้รอด หลักใหญ่แล้วไม่ไ้รอด นี่คือภาคปริยัติ เราก็เคยเทศน์อย่างนั้น มาตลอดเหมือนพระทั้งหลาย แต่สมัยที่ยังไม่ปฏิบัติรู้ธรรมเห็นธรรมนะ เทศน์อย่างนั้น

เหมือนกันหมด ไปเทศน์ที่ไหนเหมือนกันหมด เราเองที่ออกปฏิบัติเวลาธรรมยังไม่เกิด ภายในจิตใจ ความแน่นอนความตายใจยังไม่เกิด ก็ต้องอาศัยคัมภีร์ คัมภีร์ว่าอย่างไรก็ว่าอย่างนั้น ที่นี้เทศน์ก็เทศน์ไปตามคัมภีร์ จึงว่าท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน สำนวนโวหารก็เป็นแบบเดียวกันไป จะว่าผาดว่าโผนก็ไม่มี เรียบ ๆ ไปธรรมดา ๆ

ที่นี้เวลามาปฏิบัติ มันเห็นชัดเจนนี่ซี เวลามาปฏิบัติ ๆ สมควรธรรมที่จะเกิดขึ้นตามขั้นตามภูมิของกำลังความสามารถของตนธรรมก็เกิด ๆ ที่นี้ธรรมเกิดขึ้นภายในใจไม่ได้เหมือนตำราณะ เกิดขึ้นตรงไหนแม่นยำ ๆ อยู่ในนั้นะ เกิดขึ้นตรงไหนแม่นยำ ธรรมขั้นนี้แม่นยำในขั้นนี้ ธรรมขั้นนี้แม่นยำในขั้นนี้ ธรรมขั้นนั้นแม่นยำ ๆ ตลอดทะเลลุถึงนิพพานแม่นยำหมด การเทศน์ว่าการจึงเทศน์ตามหลักความเป็นจริง ที่นี้หลักความเป็นจริงคือแน่นอนไม่เป็นอื่น

เมื่อเราดูเราเห็นอย่างนี้แล้วเราจะไปเทศน์แบบปริยัติลูบนั่นคลานี้ หลีก ๆ เลี่ยง ๆ เช่นกิเลสอยู่ตรงนี้หลบไปตรงนี้เสีย ๆ ปริยัติเป็นอย่างนั้นนะ ไม่เป็นภาคปฏิบัติตรงไปตรงมาผาง ๆ เลย มันเป็นอย่างนี้บับบังคับ รู้เห็นอย่างนี้แล้วจะไปเทศน์อย่างอื่นไม่ได้นะ มันเป็นอย่างนี้ต้องบอกเป็นอย่างนั้น ๆ ๆ ตามหลักของธรรมที่รู้เห็นขึ้นภายในใจ ไม่ว่าธรรมขั้นใด ๆ จะเป็นธรรมแน่นอนตายตัว บับบังคับให้พูดไปตามนี้ พูดอย่างอื่นผิดธรรม ธรรมที่รู้ที่เห็นเป็นอย่างนี้ เราจะแยกไป ๆ เทศน์อย่างอื่น ๆ ไปไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็ต้องเทศน์ตามความจริง เทศน์ตามความจริงก็เลยกลายเป็นชวานผ่าซากไป เข้าใจไหมล่ะ

เทศน์กระแทกแตกตันเป็นชวานผ่าซาก เพราะเทศน์ตามหลักความจริงมันมีเน้นหนัก มีหนักมีเบา นะ กิเลสมันมีคลื่น ธรรมะก็มีคลื่น ควรจะหนักก็หนัก ควรจะเบาก็เบา ควรจะกระแทกแตกตันตามที่โลกสมมุติ แต่ความจริงกระแทกแตกตันนั้นฟาดกิเลสต่างหากนะ ตีกิเลส กระแทกกับกิเลสต่างหาก เทศน์เป็นชวานผ่าซากคือเทศน์ไปตามความจริงล้วน ๆ ที่นี้สำนวนที่เราเคยเทศน์มานั้นมันเลยกลายเป็นสำนวนชวานผ่าซากไปหมดแล้วเวลานี้ แต่เราก็ไม่สงสัยในสำนวนของเรา เพราะเราเคยเทศน์มาแล้วตั้งแต่เรียน

ที่นี้มาภาคปฏิบัตินี้เป็นภาคบับบังคับ คือรู้เห็นอย่างไรจะเทศน์เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นะ เป็นอย่างนั้นต้องว่าอย่างนั้น ๆ ๆ มันจึงตรงไปตรงมา แล้วก็กลายเป็นชวานผ่าซากไป เดียวนี้เป็นอย่างนั้น ใครจะว่าเป็นชวานผ่าซาก เราไม่มีความรู้สึก มีแต่ไปตามความจริงเท่านั้น ๆ นี้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง สำนวนของเราจึงไม่ค่อยเหมือนใคร อย่าง

เทศน์ทั่วประเทศไทย ก็มีใครพูดเหมือนกันว่าหลวงตาองค์นี้เทศน์ไม่ค่อยเหมือนใคร ๆ จะเหมือนหรือไม่เหมือนก็ตามเราเทศน์ตามหลักความจริง

ทางภาคปริยัติเราก็เทศน์มาแล้ว เทศน์ตามหลักความจริงก็เทศน์ เราก็เทศน์ตามหลักความจริง จนกระทั่งทะลุถึงนิพพานปั้งก็เป็นแบบนั้นไปเลย จะให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ขัดกับธรรม ธรรมคือความจริงตรงไปตรงมา การเทศน์ต้องบอกตามหลักความจริงจึงจะตายใจได้สำหรับผู้ฟัง พวกเข้ใจนะ สำนวนจึงไม่เหมือนแต่ก่อน เป็นสำนวนใหม่ขึ้นมาจากจิตที่ปฏิบัติได้เป็นสมบัติของตน คือความรู้ความเห็นธรรมเกิดขึ้นมามากน้อยเป็นสมบัติของตนด้วย พูดได้อย่างอาจหาญชาญชัยตามหลักความจริงนั้นด้วย นั้นต่างกันอย่างนั้นนะ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอา

อย่างนี้เราก็ไม่เคยเป็นมาแต่ไหน มันเป็นขึ้นภายในใจจากภาคปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าชี้แนวทางไปอย่างนี้ มันก็ต้องรู้ตามเห็นตามที่พระพุทธเจ้าทรงชี้แนวทางไว้แล้ว ด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ เมื่อปฏิบัติตามนั้นก็รู้ขึ้นมาตามนั้น ๆ รู้ขึ้นมาตามนั้นแล้วจะพูดอย่างอื่นไปไม่ได้ พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นไม่ได้ ต้องตรงไปตรงมา ตรงไปตรงมา ไม่ว่าธรรมชั้นใด ๆ ตรงแนวเหมือนกันหมดเลย พวกเข้ใจ

สำนวนที่เทศน์ทุกวันนี้ไม่ได้เอาสำนวนปริยัติมาเทศน์ พูดตรง ๆ เลย เอาสำนวนปฏิบัติออกมาจากจิตใจล้วน ๆ ไม่ว่าเทศน์ธรรมะชั้นใด ถอดออกมาจากนี้หมด ตั้งแต่ต้นถึงวิมุตติหลุดพ้นเต็มอยู่ในหัวใจนี้หมดแล้วจะอัดอั้นที่ไหน พูดให้มันเต็มยศ ขอให้มิผู้สงสัยควรจะได้รับธรรมชั้นใดมันจะออกรั้งกันเอง ๆ ถ้าไม่ควรออกตั้งออกก็ไม่ออกนะ ธรรมท่านเหมาะสมตลอด ควรจะออกหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรก็ออก ๆ

ยกตัวอย่างเช่นเขาถามปัญหา มา พอเขาถามมาทางนี้ ออกรั้งกันปีบร้อยเปอร์เซ็นต์ จริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ธรรมะที่จะรั้งกันกับปัญหาเขา คำตอบนี้จะออกรั้งกับปัญหาเขาที่ถามมา ผู้ที่ถามปัญหามีแง่หนักเบาขนาดไหน พอธรรมะออกนี้ คำตอบออกนี้จะออกร้อยเปอร์เซ็นต์เลยเต็มภูมิ ๆ ที่นี้พิจารณาผู้ที่จะมารับการตอบปัญหานี้จะมีความสามารถมากน้อยเพียงไร มันจะแบ่งอยู่ในตัวของมันเสร็จ เช่นร้อยเปอร์เซ็นต์จะไม่ออก ออก ๙๐-๘๐-๗๐ เปอร์เซ็นต์ ลงมา ที่นี้ก็มาถึงแค่ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ จากนั้นไม่ตอบ ชี้เกียจไปเลย ตั้งแต่นั้นขึ้นไปแล้วตอบ ถ้าคนที่มาถามเป็นความมุ่งหวังอย่างร้อยเปอร์เซ็นต์ การตอบปัญหาที่ออก ออกร้อยเปอร์เซ็นต์รั้งกันฝัง ได้เต็มสัดเต็มส่วนเลย

ยกตัวอย่างเช่นเดียรถีย์นิครนถ์ จะมาบวชในสำนักพระพุทธเจ้า เกิดความเชื่อ

ความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า เพราะเป็นเดิรถีนีครนถ์ เป็นศาสนาอื่น ที่นี้มาฟังธรรมะพระพุทธเจ้าเกิดความเชื่อความเลื่อมใส มาขอบวชกับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็บอกว่าก็ได้วางกฎกติกาไว้ไว้อย่างนั้น คือศาสนาอื่นที่เข้ามาบวชในพุทธศาสนาต้องมาอยู่อบรม เรียกว่าตติยปริวาส ต้องอยู่อบรม ๔ เดือนเสียก่อน เมื่อเห็นสมควรที่พอจะบวชได้แล้ว ใน ๔ เดือนนั้นสมควรที่จะบวชได้แล้วถึงจะบวชให้ ถ้ายังไม่สมควรจะบวช ๕ เดือน ๖ เดือนก็ยังต้องอยู่นั้นก่อนยังไม่ให้บวช

ที่นี้เดิรถีนีครนถ์คนนั้นเขาฟังอย่างถึงใจแล้ว พระองค์ก็ทรงประทานโอวาทนี้ออกไป ว่ากฎข้อบังคับสำหรับพุทธศาสนาต้องมีการอบรมเสียก่อน ก่อนที่จะบวชนั้นอยู่ประมาณสี่เดือน พอสมควรบวชได้แล้วถึงจะบวชให้ นี้เรียกว่าตติยปริวาส ทางนั้นตอบมาเลยทันที อย่าว่าแต่เพียงให้อยู่ตติยปริวาสสี่เดือนเลย สี่ปีข้าพระองค์ก็จะอยู่ฟังซิเนะ อยู่สี่เดือนนี้ยังไม่พอ เอา ๆ สี่ปีข้าพระองค์ก็จะอยู่ เพราะด้วยความพอใจ พอว่างั้น เอา ๆ บวชเดี๋ยวนี้ เห็นไหมละนั้น ย่นเข้ามาสี่เดือน สี่ปีเลยไม่มี เอาถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้ นี่เห็นศรัทธาแก่กล้าสมควรที่จะรับแล้วเอาเดี๋ยวนี้เลย นั้นความหมาย ถ้าเป็นกลาง ๆ ก็สี่เดือน ถ้าสมควรที่จะตัดจะย่นเข้ามาตามความเหมาะสมแล้วตัดทันที ดังพระพุทธเจ้าตัด เอาถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้บวชเลย เข้าใจทุกคน

พุทธศาสนาของเราไม่ใช่ธรรมดานะ มันไม่เห็น หูหนวกตาบอด ก็นอนฝ้างูจงอางงูสามเหลี่ยมงูเห่าอยู่อย่างนั้นละพวกเรา ก็เลศค้นหาประเภทต่าง ๆ เท่ากับจงอางสามเหลี่ยมงูเห่า เรานอนอยู่ท่ามกลางเขาเป็นยังงี้ แล้วขับลำทำเพลงสบายอีกด้วยนะ พวกนี้พวกตายไม่มีป่าช้า ป่าช้ามอบให้สามเหลี่ยมจงอางงูเห่าไปหมดแล้ว มันไม่มี ความหมายอะไร ก็ยังเพลินอยู่ในนั้นแหละ ที่นี้ผู้ที่ท่านเห็นภัยในสามกษัตริย์คือจงอางสามเหลี่ยมงูเห่าเป็นต้นนี้แล้วอยู่ได้อย่างไรละ ตีตีผิงเลย ตีตออกจากสามเหลี่ยมเป็นต้น ออกผิงเลย ท่านผู้เห็นภัยท่านจึงว่านิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ ตีตตลอด ๆ คำว่าถอยไม่มี ตายก็ตายไปเลย คำว่าถอยไม่มี นี่ละนิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ เป็นอย่างนั้น พุง ๆ เลย

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น ถ้าลงได้เข้าตีมีเข้าเห็นแล้วจะอยู่ไม่ได้ บอกว่าอยู่ไม่ได้ เพราะทนทุกข์ทรมานมานี้ก็กบก็กิลป์ ตายก็ภพก็ชาติ คน ๆ หนึ่งนี้ ตายไปก็ภพก็ชาติไปเป็นภพใดชาติใด สัตว์ตัวใด เปรตผีตัวใด เทวบุตรเทวดา หรือสัตว์นรกตัวใด มันเคยเป็นมาหมดแล้ว แต่มันไม่รู้ถูกกลบไว้หมดทางเดินของเรามา ก็ยังเหลืออยู่ตั้งแต่ว่าตายแล้วสูญ ที่นี้ตายแล้วสูญอยากทำอะไรก็ทำ ทำลงไปแล้วไม่มีอะไรเป็นเครื่องสนองผล บาปบุญไม่ได้รับแหละ เสวยกรรมไม่มี ตายแล้วสูญ อยากทำอะไรก็

ทำ ๆ นี้แหละพอว่าอยากทำอะไรก็ทำ มันก็ทำแต่บาป ที่นี้ตายแล้วมันไม่สูญนะซี มันว่า
เอาเฉย ๆ พระพุทธเจ้าไม่ได้ว่าเอาเฉย ๆ ว่าด้วยญาณหยั่งทราบแล้ว จึงต้องให้พากัน
ระวัง ให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้า อย่าฟังเสียงพวกตาบอดหูหนวกมันจะหลอกไปทั่วโลกดิน
แดน จมไปด้วยกันหมดนะ จำให้ดี เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz